

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ
СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ

ТРИ ЦЕНТИ. PIR XXXV. Ч. 52. Джерси Сіті, Н. Дж., субота, 5. марта, 1927.

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

VOL. XXXV. No. 52. Jersey City, N. J., Saturday, March 5. 1927. THREE CENTS

ОБСТРУКЦІЯ В СЕНАТІ ТРЕВАЄ
37 ГОДИНСЕНАТОРИ ПРОТИВЛЯЮТЬСЯ ПРОДОВЖУВАННЮ
КОМІТЕТУ ДЛЯ ВИБОРНИХ ФОНДІВ.

ВАШИНГТОН, 3. марта. — Сенат перервав нині засідання о п'яничий після 37 годин безперервного наради, щоб зібратися знову на засідання о пів до дев'ятої рано. Через цілий день засідання в сенаті обструкції сенаторів, що протиставлялися удержуванню дальших комітетів для розслідування виборчих фондів. На чолі обструкції стоїть, як перетинав, сенатор Рід з Пенсильванії. Проти нього йде знову група сенаторів, на чолі котрих стоїть сенатор Рід з Мезуру, котрий самий є головою зазначеного комітету та подав був резолюцію, щоб комітет пізді свій роботу.

За обструкції задержує незвичайно працю сенату, який назбирався тепер там дуже багато через наблизжаючися конеш сесії. Плечах дебатів кожда сторона закидає другий, що пона своєю дискусією не допускає до ухвалення важних законів.

МЕКСИКО ВІДКЛИКУЄ СВОГО ПРЕДСТАВНИКА В ВАШИНГТОНІ.

УВАЖАЄ СВОГО ПРЕДСТАВНИКА „НЕМИЛОЮ ОСОБОЮ”
ДЛЯ АМЕРИКАНСЬКОГО УРЯДУ.

МЕКСИКО, 3. марта. — Мексиканський уряд постановив відкликати свого дотеперішого представника в Вашингтоні, Мануеля Телеса.

Починую відкликання ще держиться у тайні, але газети помістили пояснення, що амбасадора відкликано тому, що він є „персона нон грата” (латинська фраза; значить: „немила особа”) для вашингтонського уряду. Це значило, що він вів свою пропаганду в сей спосіб, що називав собі уряд, до якого його писали.

ДВІ СОТКИ ЗАКОНІВ ЖДЕ ПІДПИСУ ПРЕЗИДЕНТА.

ВАШИНГТОН, 3. марта. — Президент Кулідж мусить робити тепер „овертайм”, щоб викінчити всю роботу, яка жде його тепер через викінчення праці в конгресі, звідки вислано йому до подякування, себто до підпису або застановлення, не менше лишень двіста законів.

НОВА ІМІГРАЦІОННА УХВАЛА ПАЛАТИ ПОСЛІВ.

ВАШИНГТОН, 3. марта. — По довгі дискусії, яка прибирала форми обструкції, палата послів ухвалила остаточно 232 голосами проти 111 відложити на цілий рік річницю, від коли має починати обов'язувати новий імміграційний закон.

Сей закон ухвалено в 1924. році, а мав починати обов'язувати дня 1. липня 1927. року; після сей ухвали мабуть він починати обов'язувати аж дня 1. липня 1928. року.

ЮНІ ДАЛІ ВИКИДАЮТЬ КОМУНІСТІВ.

НЮ ЙОРК, 3. марта. — Міжнародна Юнія Кушнірських Робітників постановила розв'язати так званий злучену раду кушнірів, на чолі котрої стояли комуністи, та розв'язати всіх юніків відділи, що належали до сей ради, а крім сього викинути 30 членів юнії, які мали вести комуністичну агітацію серед членів юнії.

Комітетови закидається надуживання фондів юнії для партійних комуністичних цілей.

ПРОЦЕСИ В РОСІЙСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ ЦЕРКВІ.

НЮ ЙОРК, 3. марта. — Довга, бо вже яких 8 літ триває, ча боротьба межі фракціями в російській православній церкві, оперлася нині о найвищий суд. Ходило тут перемови о те, хто має право до великих маєтків, катедр, єпископської палати й других послів.

Боротьбу сю, яка стала незвичайно завзята від приїзду до Америки єпископа Кедровського, якого вваля „святій синод російської церкви”, що функціонує під болшевицьким урядом, закінчив нині судія Ізидор Васергоф своїм рішенням, яке признало слухність єпископови Кедровському.

КОНГРЕС РАДИТЬ НАД ЗАКОНОМ ПРО ВИДАВАННЯ ПЕЧОСТИ ПРАПОРОВ.

ВАШИНГТОН, 3. марта. — Конгресмен Бренд з Огайо предложив конгресови до ухвалення проект закону про видавання печости американському прапорови.

Проект мавби називається „офіційний прапоровий кодекс” (спис законів) та мавби приказувати всім мешканцям краю видавати печости прапорови при деяких офіційних випадках. Закон-такій приписував би теж, як маєтсь се робити.

БУРЯ НА ОКЕАНІ ТРЕБАЄ ДАЛІ.

ВАШИНГТОН, 3. марта. — Кіакалева буря, що розгуклася в прибережній полісті Атлантичного океану коло Америки набирала в мореплавів немало шкоди. Богато кораблів волочились до порту останками своїх залудних топлів, вичерпланих завзятою боротьбою з флямами. Богато кораблів зовсім не дало відповісти по себе, так, що заряди ріжних ліній побують ся за безпеченство неоногого корабля. Найбільше побують ся за безпеченство корабля Ст. Луиса, котрого обесилила буря недалеко від небезпечних морських скал.

СОВІТИ ДОМАГАЮТЬСЯ
ФЛЬОТИ ВРАНГЛЯ.

ПАРИЖ, 9. марта. — Коли совіти розбили 1920 р. армію генерала Врангеля, втік він зі своєю фльотою до Тунісу до пристані Бізерт. Тут та фльота перебуває досі. Французи не хочуть її видати, бо кажуть, що ця фльота є частинним покриттям тих коштів, які вони видали на Врангеля. Совіти домагаються звороту фльоти через „Лігу Націй”.

РЕДАКТОРА ОПРАВДАЛИ.

Нарешті скінчилися затяжні судові справи бывшего редактора „Нашого Життя” п. Козачука за вишненим відкритого листа наших послів і сенаторів до мітрополита Діонісія в справі нового стилю в православній церкві. Дня 27. І. н. р. відбувся в Люблін суд, який вже пару разів відкладався і ще й тепер прокуратор домагався його відложень, бо на розправу не явився як свідок мітрополит Діонісій. Суд відкинув внесення прокуратора і розправу таки відбулася. Боролися адвокати: сенатор Карпінський і др. Ол. Марічак зі Львова. Поканіючи обороною адвокати сенатор Черваський і Богданович (білорус) засудили дуже добре історичний бік справи і дали твердження прокураторського звинувачення, професора львівського університету Пташніського. По довгі наради суд оправдав п. Козачука. Треба одмінити, що після розправи судової сазбу була переповнена публікою, яка прийняла вирок суду з вдвоєленням.

ОПІРИ БАНДИТИЗМУ.

Пишуть до „Діла”: У повітах копичинським і скалатським курують дві чужацькі історії, які заслужують на загалу. Одна торкається о. Гловинського, латинського пароха з Хоросткова, що помер минулого року. Теперішньому вікарію в Хоросткові звинувачують в нещасній о. Гловинський уночі в реверенді, прохачиши з розпучкою, щоб видав йому його гроші з бюрка, бо він лишень незадоволен довги і не має тамтін сити спокою. На другий ніч мара приїхала знову і прохала золоту шапку. Вікарій також її видав. Аж коли третью ніч нещасний звинувачив сей раз, домагаючися золотого лямпи, вікарієви було до боляти й оповів що пригрозю божі. Поліція окружила костел і сад. Коли мара в реверенді йшла з вікарієм до костела, а дерева довкола шумили та ломались — поліція зловила, чим навісь застріла одного з тих опіри між деревами і виявило, що це були мазури-колоністи із єврейських колоній. Стверджено, що домовина о. Гловинського була розбита, а з нещасника стягнене все, крім білизни.

СУМНІ ЖАРТИ.

У Городищу (Ходорівщина) парубки хотіли налякати селянську Зелену, яка нікого не боялась і наводила страх на своїх сусідів своїм воєвничим темпераментом і лязком. Парубки схватились смерком в її хаті, пересиділи вночі у просторіах, а коли вона вийшла тули, синили некрольний шум. Зелена так перелякалася, що в увій побачила чортів, які приїхали за її душею, і збожеволіла.

ЛЮБКА КОЛЕССА У ЛЬВОВІ.

Перший концерт Любки Колесси, що відбувся у виторок, 8. м. м., в сали Нар. Дому у Львові, був одним великим триумфом славної української півниці. Битком набита саля видавала нашу артистку ентузіастично і вона була примушена до численних наддачків. Муз. Т-во ім. Лисенка вручило їй прегарний кіш цвітів із синьо-жовтими лентами.

„ПАНСЬКІ ЖАРТИ”.

Дідан з Батятич Юзеф Лопинський жив довгі роки з Анною Собчук і мав з нею діти. Недавно цей пан заскаржив її та сина (свогого) за крадіж старого заїзда. Суд в Мостках Великих засудив Анну та 18-літнього її сина на 3 місяці тюрми. Справа опинилася у вичому суді, в якому на розправу явився весь честний п. Лончинський. Тепер про нього загадали всі газети.

ПОГРУДДА ІВАНА ФРАНКА.

М. Вовк, ученик відомого українського різьбара Олександра Архипенка, виробив погрудда Івана Франка. Погрудда закупив Січовий Базар у Нью Йорку та буде виробляти з нього погрудда для масового поширення.

КОНФЕРЕНЦІЯ ЗНАВЦІВ
ПРЕСИ.

Секретарій Ліги Націй еклякав окрему конференцію пресових знавців, щоб пригтовити проект, як улепшити працю денікарників у чужих краях. Одноголосно прийняли виски денікарників могли мати міжнародні легітимації, телеграфічні та телефонічні зв'язки. Також не можна буде викидати денікарників з яких держави без порозуміння з їх організацією. Конференція висловила проти існування цензури у мирній добі і домагається однакових законів щодо охорони літературної власності в усіх краях.

ОПІРИ БАНДИТИЗМУ.

Пишуть до „Діла”: У повітах копичинським і скалатським курують дві чужацькі історії, які заслужують на загалу. Одна торкається о. Гловинського, латинського пароха з Хоросткова, що помер минулого року. Теперішньому вікарію в Хоросткові звинувачують в нещасній о. Гловинський уночі в реверенді, прохачиши з розпучкою, щоб видав йому його гроші з бюрка, бо він лишень незадоволен довги і не має тамтін сити спокою. На другий ніч мара приїхала знову і прохала золоту шапку. Вікарій також її видав. Аж коли третью ніч нещасний звинувачив сей раз, домагаючися золотого лямпи, вікарієви було до боляти й оповів що пригрозю божі. Поліція окружила костел і сад. Коли мара в реверенді йшла з вікарієм до костела, а дерева довкола шумили та ломались — поліція зловила, чим навісь застріла одного з тих опіри між деревами і виявило, що це були мазури-колоністи із єврейських колоній. Стверджено, що домовина о. Гловинського була розбита, а з нещасника стягнене все, крім білизни.

Друга історія про відвиндіння якоїсь черниці („матечки”), що випрохалась на нічліг до багатих господарів біля села Ключівців. Вона похастувала всіх чукорками. Син, бувший вояк, чомусь не хотів ї їсти. Вночі наторожився і почув, як гості наторожили по скринях. Умвстрі, а на його гук надалося над хату авто. Хтось спитав: „чи юж готуєте?” Парубок відповів „так”, держучи перед собою революційну, а тоді показав два бандити, що очинивали були в з мові з черницею.

Скільки правди в цих обох історіях, які собі всі охочі відповісти, вижко розібратися. Але вони характеристичні для великомих метод бандитизму, що продирують в наші селі чужі закутні. Навіть там, де бандити ще не було, їх опіри вже жахають людей, блукаючи в романтичних історіях.

НОВІ ІСТОРИЧНІ ПОВІСТІ
БОГДАНА ЛЕПКОГО.

Автор знаменитого „Мазепи” (трилогії, якої третя частина „Батурин” друкується в Берліні і незадовго появиться на кинярських полицях) Богдас Лепкий кінчає історичну повість „Сотниківів”, яку друкує видавництво „Червона Калина”. Одначо з „Сотниківів” появиться у Львові йогож повість „Полтава”.

ЧИ ПРОТВЕРЗІННЯ?

На днях в польському соїмі промовляв лев. Павло Насильчук, який, як відомо, належить до партії „Сельробів”. Промова його видержана в чисто національному дусі. Критикував політику Москви на Україні, заявив, що західна вітка українського народу орунтується на національну стихію на Великій Україні, яка в боротьбі з болшевицьким вибором собі щораз більш права, а цілий український народ орунтується виключно на власні сили, а не на ніяких „вуйків” зі сходу чи заходу. Зовсім пристойно промова, з душі вирвана українському націоналістичному. Одначо зона йде в повний розріз з програмою інтернаціоналістичної „Сельробу” та їхньої писаниною у „Воли Народу” і „Нашому Життю”. Отже чи в мозках „сельробів” променилося, чи не. ІІ. Васильчук задаєму розплотувати зі своїм „сельробівським” товариством? („Укр. Голос”).

ВІЧНО ШУКАЮТЬ.

У Тростинці, пов. Доліна, перепроважено 27. січня ряд безупинних ревізій: у о. Михайла Дерлаца, пароха Тростинці і арештовано його сина О. Станка, котрого відставлено до Львова; у д-ра Дмитра Будника, ветер. лікаря, у господаря Івана Будника і Марти Дзукі. Причини ревізій і арештування невідомі. Ревізії переповняли поліція з Тростинці: команд. пост. Романський, його заступник Кулечко і постер. Олійник.

УКРАЇНСЬКА ГР.-КАТ. ЦЕРКВА
ВА В РУМУНІІ.

Українська гр.-кат. церква в Румунії поділена тепер на п'ять деканатів: два буюковинські (сучасний і червоноцвятий), два закарпатські в області Мармарарошського Сигету (русолоанський і ситогський) і один гайдукожський (деканат сатмарський). Усі гр.-католи України в Румунії підлягають апостолическому адміністраторові о. Касментієві Заспкові, парохові в Сучаві, який іменувався генеральним вікарієм для семігродської частини своєї дієцезії о. Андрия Сабова, пароха в Сигеті. Всіх українських гр.-кат. парохів в Румунії є 38 з 39 священників. Гр.-кат. вірних у тих парохіях є около 80.000. Нові гр.-кат. священники для цих парохій виховуються тепер в румунських гр.-кат. духовних семінаріях у Блажу і Великим Варадіні. Румунізація українського гр.-кат. населення, а ще більше православного, робить застрашочні поступи.

НОВЕ ФРАНЦУЗЬКЕ МИТО ШКОДИТЬ
АМЕРИКАНСЬКІЙ ТОРГОВЛІ

ПАРИЖ, 3. марта. — Вже проголошено нову французьку тарифу, над якою працювали від місяця найкращі фахзайлі. Виходить, що тарифа принесе французькому скарбови гарний дохід, але відібється дуже відємно на заграничній торгівлі Америки, оскільки ходить о французький ринок збуту. Америка продавала Франції річно товарів на \$2,000,000,000. Все те готова стратити. Америка вивозила головну машини до писання і машини ріжніччі, ціна їх буде тепер така висока, що Французи будуть змушені купувати такі машини від Німців або з Швайцарії. Незміненим остало тільки ціло на сиріслах. З того мита найбільше скористає Німеччина, яка закінчує за Францією торговельні договір і є упривілейованою нацією, яка може ввозити товари на найбільш корисних умовах. Такий самий договір має Франція закінчити з Америкою.

АМЕРИКАНСЬКЕ ВІСКО В ШАНГАЮ.

ШАНГАЙ, 3. марта. — Сегодня перший раз вийшло американське віско з корабля Пінгбура на військовій війні, які відбулися на площі, яка належить до Стендара Ойл Компані. Іду чи на вправу були вони змушені вийти з чужинської території і вступити на хінську землю. Ті вправи токують собі тут демонстрацію, яка значуща, що Америка готова до оборони чужинської частини міста подібно як Англія, Франція та Японія. Не знають тільки ці вашингтонський уряд згодиться на того рода маніфестації.

ВИМІНА ЛІТОЧНИХ ЗАБАВОК.

ТОКИО, 3. марта. — В оригінальний спосіб задумали тут повести обміняне між Японією і Америкою. З Америки вислано кині 11.000 літчих забавок для обдаровання німців японських дітей в день літчого свята. Таке свята відбулося рівнож і в Токио, на яким говорив американський амбасадор, японський міністер заграничних справ і другі. Мала Мисс Токугава, вчука князя Токугави одержала в дарунок ялячку „Мисс Америка” від 7-літньої дочки американського генерального конзуля. 48 дітей з американської школи, представляючи 48 американських стейтів, обдарували 48 дітей, які походили з старшого японського роду і вчаться в школах призначених для шляхти.

ВСЯ НАЦІЯ ВІЗЬМЕ УЧАСТЬ В СЛІДУЮЧІЙ ВІЙНІ.

ПАРИЖ, 3. марта. — В палаті послів предложено першу частину проектованого закону, який покладило до воєнової служби підчас війни всю французьку націю, чоловіків і жінок. Крмі цього правительством одержує повноваження, після яких може забрати, що захоче: фабрики-заводні, машини і т. п., коли якого вимагає потреба. Навіть не буде платити за те відшкодовання.

Проект той походить від Павла Бонкура, провідника соціалістів, які кажуть, що тільки в той спосіб можна буде відхилити війну, а на случай війни знова себе оборонити.

ПРОФ. ШОТВЕЛ ВІДМОВИВСЯ ГОВОРИТИ ПРО ТЕ, ХТО

ЗАВИНУВ ВІЙНУ.
БЕРЛІН, 3. марта. — З приводу закінчення видання документів, які відносяться до цього, як пришло до виходу світового війни і які видало міністерство заграничних справ, відбувся великий мітинг, який зааранжував Ліга Німецьких Організацій і Німецький Жіночий Комітет для поборення брехні про звиняння війни.

На той мітинг запрошено рівнож професора Коломбійського університету Джеймса Шотвела, який тепер викладає в Німецькій Політичній Інституті. Говорили рівнож інші брехняки як канцлер Маркс і бывший губернатор для Східної Африки а всі вони підчеркували тільки те, що Німеччина не винна більше від других держав, не звинувачували одначо вини на нікого. Професор Шотвел одначо не явився. А коли його інтереювали в

"СВОБОДА" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Published daily except Sundays and holidays
at 10 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
Edited by Editorial Committee.

Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J.
on March 30, 1911, under the Act of March 8, 1879.

Authorization for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103
of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918

SUBSCRIPTION RATES:		ПЕРЕПЛАТ:	
One year in advance	\$ 7.00	Полроковий час три місяці	\$ 7.00
Six months in advance	\$ 3.75	На рік	\$ 12.00
Three months in advance	\$ 2.00	На три місяці	\$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерсі Сіті і Заграницю:	
One year in advance	\$10.00	На рік	\$10.00
Six months in advance	\$ 5.00	На рік	\$ 5.00
Three months in advance	\$ 2.75	На три місяці	\$ 2.75

За кожну зміну адрес платиться 10 центів.

For all other rates and conditions of sale, see the inside of this paper.

Address: "СВОБОДА", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ВОЄННІ ХМАРИ

Ми вже звикли до того, що коли тильки наближаємося до весни, так з кожним роком чуюмо про нову війну. Не иначе маєтись справа з війною і сего року.

Сьогоднішні погоди походять одначе з Парижа, а що в ті слухи замішані в французьке міністерство закордонних справ, то виглядає би, що треба би поставитися до них дещо серйозніше. Франція добаче в англійсько-сербській напруженні зародок конфлікту, який неминуче доведе до війни. По-сидні обмінні нот між Великою Британією а сербитами є першим серйозним кроком, який готов потягнути за собою неминуче конвенцією в новій війні між Англією а сербитами. Напруженню це викликано головно з приводу більшовицької агітації в Хінах, якої вистеж зрешення головно проти британської імперії. Але хоч і другі держави вислизують Хіни, московські агітатори по наказу з Москви залишилися в спокою, а агітують виключно проти Англії, яка свідомо того, що успіх такої агітації означає ліквідацію англійського впливу в Азії та кінець панування в Індії.

Так отже Англія готується до війни з сербитами і шукає союзників. Тут саме доходить до того пункту, який і має інтересу. Бо ото в Франції не можуть вийти з дна, що це за причина, що Англія, яка все вороже ставилася до Польщі, тепер так дуже з нею заприязнилася. Польські домагання знаходять тепер розуміння в Англії. В заміню за те знова Польща під впливом Англії починає переводити ревізію своїх відносин до Литви і є можливість, що Польща згодиться вернути Литви Вильню, який тильки закінчили литовсько-польський спір і вийти з Литвою в приязні зносини. В Польщі отже шукає Англія союзника проти сербів.

Що більше. В тім самі часі, коли Англія накладає з Польщею, в французьких кругах говорять про відірвання України від заху з сербитами. Такої визволення має білоруси Пилсудський при згоді Англії і Англії, бо та послана є за відірванням України і ослабленням як розбиття Росії.

Нема сумніву, що істнує напруження між сербитами а Англією, яке може закінчитися навіть і війною. В таку війну вступила би Англія цілком певно балтійські держави, Польщу, Румунію і другі держави, колиб тильки вдалося їй їх втягнути. Вона моглаб вивести для призначення Англії ще й справу української державності в концепції Пилсудського. Та з такої війни з такою концепцією добра для українського народу не було би ніякого, як не було з тої української держави, яку будували Німці при допомозі своїх власних генералів і генералів московських як наших гетьманів. Український народ не повинен нік дати втягнути в війну, яка служить інтересам чужих держав, а то і наших ворогів.

КОНФІСКАТА, ЯКА ЗАСЛУГУЄ НА ОСОБЛИВУ УВАГУ

У Варшаві утворився з ініціативи У. Н. Д. Об'єднання Комітет, зложений з представників народів, поневолених Польщею (Українців, Білорусинів, Литовців, Німців і Жидів), який рішив видавати в чотирьох мовах (польській, німецькій, французькій і англійській) місячник під "нейтральною" латинською назвою, "Natio".

Дня 15. лютого с. р. мало вийти перше число сього місячника. Одначе дня 13. лютого явився в локальну редакцію польська поліція і весь наклад сього числа забрала. Не можна собі назвати навіть конфіскацію, — бо поліція не предлужила при тім ніякого конфіскаційного рішення.

Я сказав у самій назві сего статті, що конфіскація місячника, "Natio" заслугує на особливу увагу. Вона каже, який се був дивний помысел вести міжнародно пропаганду проти Польщі — з Варшави!

Одно з двох: або польська поліція буде кожде число конфіскувати, а за примірниками, які вдалося скрити перед конфіскацією, польська поштова цензура сат-

длитиме так, щоб ні одно не дісталося до самої границі Польщі. В такий випадок ціла праця пішлаби на марне!

Або комітет приміняти до обставин, буде писати статті так "дольно", що вони не підпадають конфіскації, — а тоді місячник, "Natio" служив би найліпшим знарядом пропаганди в користь Польщі. Польський уряд міг би кождому сказати: Дивля, яка в нас свобода, — наші "меншости" в нашій столиці можуть видавати місячник, який звертається проти нас!

Ясна річ, що пропаганду проти Польщі на міжнародному полі може вести тільки організація, яка має свій ослод поза границями Польщі, де її не досягне ні польська цензура ні польська люрм!

Проба заложити центр такої пропаганди в Варшаві свідчить, що У. Н. Д. Об'єднання знаходило рожево оцінює т. зв. легальні можливості боротьби проти Польщі. Та сама Польща вилучає Українців з заштодо великої легальності.

Прага 19. лютого 1927.

Проф. Д-р М. Лозинський.

ВИНА ПО ОБОХ СТОРОНАХ

(З едамонського "Нашого Поступу").

За поспадіне десятиліття між кантійськими Українцями змаганій рух на всіх життєвих о-бластях. І хоч не створили ми ніякої одної поважної організації, хоч наші культурні ініціативи дуже слабенькі, але міжнародно заважається тут до чого-дого. Знезасяння роздарами, починає нарікати шукати за трівишним грунтом, на яким оперли свою "працю", рветься до життя, і лише чекає, щоб хтось дав йому розгін, вказав стежки і нові до цілі.

В тій журбі за своє майбутнє звертає нарікати очі на місті і місточка, на більш образовані ділини, сподіваючись, що інтелегенція дасть йому помічництво. Раз-по-раз їзди запити з колоній, чому так різко падають міські і місточкові ін-

телегенції по фармах, чому не кидаються по читальнях, по школах та народних домах, щоб раз-раз бути з народом, щоб лучити колоній з центрами, щоб народна праця була не доривчанка, але планова, фундаментальна й обильна в фундації. Чуті часті нарікання на адресу інтелегенції, що вона з народом лиш перед виборами, або як не стає в місті грошів.

Нарікання ці по часті правдиві, та не все. Українська інтелегенція, хоч як мало її в Канаді, все вона вийшла з народу і адею собі ясно справу з того, що простий народ є то-ж трівишю і живучою обставиною, відки бере початок, на який опирається і діла розвивається культура, соціялізм і по-

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

Гео. Березинський. — Ім'я, за-
котре Ви питаєтесь, се, оскільки
нам відомо, правдивіше ніж
того допущається, що писав
сі дописи. Колиб се не було
правдивіше ім'я, але, як се назива-
ється, псевдонім, прибрані ім'я
допущається, то тоді Ви не
моглиб доводитися від редакції
справдітсь ім'я, який допи-
суваль вимовив собі в редакції
таїну. Се є правило газет-
тарства.

С. Геньсоровський, Шиняго, Ілл. — Так, правда, що за геть-
мана заложено на Україні ім'я
українських гімназій. Та що
з того виходить? За Австрію
теж заложено розрізно не
більше українських гімназій.
Теперішній більшовицький у-
ряд теж закладає українські
гімназії. Чи з того має виходи-
ти, що український народ має
видавати себе в руки панів,
які його здарюють, а за одну
соту рабунків гімназії основу-
ють?

К. Кирчів. — Витинику діста-
ти. Дякую. Редакція малює
намаємо допомогу, який так
наші люди вважали своїм об-
в'язком хоча прислать всі ви-
тинки з американських газет, у
яких є заглади по українське
життя, громадське чи приват-
не, як се Ви робите.

"Доніс". — Буде поміщене,
але в своїй формі. Редакція
придержується правила, що
перше прийшло, повинно
перше бути поміщене, хіба що
є якісь важкі причини за скор-
чення поміщення. Будуть тер-
пеливі, бо подібних до Вашої
дописи було дуже багато, во-
ни ще не були поміщені.

Автори поезії "Корив". — Не
підходять. Рим Ви дали, але
про ритм забули, а це важли-
ше, як рим. Те саме відносно-
сь я до Вашого твору "Мати".
Якби Ви були "попробували"
свої поезії проспівати, то побачи-
либ відразу, яку вагу має
ритм.

А. Поріло, Нью Гейвен. — Ві-
дозва не буде поміщена. Що
стадоб з газетою, колиб вона
отворила свої стовпці на подіб-
ні відозви?

Олека Гевт, Вудлан, Па.

— В ч. 47 були оголошені лі-
Ваші послики. В одній з них
має бути колада в сумі \$50.10,
що отрим простежимо.

Свідомий. — Треба Ва па-
м'ятати, що ми не ведемо і ве-
сти не будемо пропаганди за
ніякою церквою. Нас займає
церковне питання остільки, ко-
ли церква агітує ті епархії
входить в колонію з нашими ви-
звольними змаганнями, коли
церква робить заколот в наших
народних життє. Проти такої
роботи церкви, якаб вона не
була, католицька, православна
чи протестантська, ми виступа-
ли і будемо виступати, бо це-
го вимагає наш національний
інтерес. Який порядок треба
зробити в кожній церкві з во-
рогами нашого народу не спра-
ва вірних той церкви. Як свідо-
мий України повинні вони зна-
ти, хто є їх ворогом і як треба
з ворогом поступати.

Хороший, Рачестер, Н. Й. —
Подать нам, що Ви хотіли до-
писею осягнути, бо з того, що
Ви подали, не знати, яку спра-
ву хочете піднести.

ВІДГУКИ ЧИТАЧІВ НА ДОПИСИ.

Гр. Андрій Візній, секретар
від. 357. У. Н. Союз у Нортум-
берленді, Па., просить редак-
цію, щоб вона зазначила, що
се не він є автором дописи в 37
числі Свободи з 15. лютого під
наг. Суме а Правдиве. П'явсь
другий Візній.

ДО НАШИХ ПОКУПЦІВ.

Отсим повідомляємо наших
Шан. Покупців, що книжок за
посилають (С. О. Д.) з засади
нікому не висилаємо.

Книжок на кредит також не
висилаємо.

На такі листи, в котрих є за-
вележення на якісь книжки, а
немає долучених "р'внчасно
громад" (або віроподатних че-
ків чи моні-орів) за воме-
чненні книжки, відповідати не
будемо.

Всім книгарням замовлення
полагоджуємо лише за попе-
реднім надісланням належних
стис.

Книгарня "Свободи".

НАНЕБОДЖО.

(Із переказів Одібів-Індіан, з над Великих Каміньових Озер у Канаді).

І.
Нанебоджо жив із своєю ба-
бусею над озером Рі. І знову
раз не було в хаті що їсти. Ба-
буся насварила і вигнала Нане-
боджу, щоб шось приніс. Він
не пішов далеко, а зараз побачи-
в, що на озері плавають дикі
гуси. Лежав у траві, пригляда-
вся їм і думав, як би їх заловити
іх. По хвилі придумав спосіб.

Вернувся, взяв із намету ко-
ї зробив із нього мішок. Потім
вільно в черг берега; там гуси
могли добре бачити його. Стари-
ноді вліз у мішок, звязав
його, та з голосним сміхом
скотився на діл. На ділі виліз,
узав мішок на плечі, знову влі-
з на гору і шеперз ко-
скотився на діл. Робив це раз
за разом і сміявся і кричав здо-
рово, начеб не знати як гарно
бабуся.

Небаром заприпитали це гу-
си. Зразу підняли з гаїнової
води, потім заточуючись підні-
жати до берега і дивилися.
Щились все ближче й ближче, а
коли Нанебоджо сміявся так
дуже здорово, гуси і собі смі-
ялися.

По хвилі одна гуска набрала
відваги. Вона сказала:
— Ану, дай мені так раз ско-
котишся на діл.

— О, ні; забирайтесь мені. Ви
все прикладите, коли я шось
роблю, і перешкоджуйте мені.
І він іде раз скотився на діл і
сміявся так дуже, що ціле ста-
до гусей і собі аж гойдалось
від реготу.

— О, ні; забирайтесь мені. Ви
все прикладите, коли я шось
роблю, і перешкоджуйте мені.
І він іде раз скотився на діл і
сміявся так дуже, що ціле ста-
до гусей і собі аж гойдалось
від реготу.

— О, ні; забирайтесь мені. Ви
все прикладите, коли я шось
роблю, і перешкоджуйте мені.
І він іде раз скотився на діл і
сміявся так дуже, що ціле ста-
до гусей і собі аж гойдалось
від реготу.

бі з нами!

— Чому ні?

— Бо Індіанце все нам за пле-
чима. Тебе зараз зловлять би.

— Я буду* так гнати, що
Індіанце мене не злов'ять.

— Кінці вони вволіли його во-
лю і позвонили йому плісти
наче білий риб.

Небаром натрапили на інді-
янських рибалок. Ніші білі
риби зблилися у вузкий, довгий
ряд, так що вони лишилися
далеко від піскових лав. Нане-
боджо сказав:

— Я переплуну на тамтій бі-
лі і буду їх манити. Ви ли-
шіться тут і дивіться, як я
робитиму. Заски же вони ки-
нуть на нас списи, я запну-
рюся аж на два і потім вирину
далеко по другій білі.

І Нанебоджо став манити Ін-
діан. Тривало як якусь хвилю.
Нараз один Індіанці настроїв
го на спису. Придавив його
списом до землі і так волик бо-
го аж до берега. Одні з білих
риб озвалася:

— То цілком так, як хотів
Нанебоджо: він хотів заунути-
ряти, як на діл, а потім
вийшестися знову далеко в інші
місті.

Індіанці поволі рибку додому
і кинути її. Хотів її зварити ш-
по, йнао на другий день. Над на-
робо Нанебоджо прийшов дещо
до себе. Пригадав собі, що він був
рибою та що Індіанці знають
його.

— Колиб вони хотіли з'їсти
мене, то хай били би це вира-
зую зробили, — сказав він, встав
і забрав додому.

— Ти де пробив собі таку ді-
ру? — спитала бабуся.

— О, я з розгону впав на
землю.

ДОМОВИК.

— Кажу вам, кумо, що він

має...

— Але?

— Таке дає очі в мене,

хвалити Бога!

— Хто, хто, що має?

— Старий Вус, "домовик"

має, "господар"; ви не чули?

— Не одного, але, кажуть, аж
трьох.

— Вой, вой, вой!... от чому
він такий багатир! Людям не
вродиться, а в нього все хліба
повно, з худобіа гладенька як
пріи.

Такий розговор вели одної
недалі три газдині, найбавишій
сітокотухи на цілий Крихів,
сидячи на присні перед хатою
старої Нічайки; що нічого ще
не знала про сю новину. А в
Нічайки, всім вісню, зовсім не
було достатку. Тільки що хати-
на, "штинимляні" поплінарна,
на хлібці з обдариною стрі-
хою, худоби всього два хвості,
тако ж люди біє малі, а на за-
гуменку одні четвертинка літкої
земли. От і всі майна. Ще як
старий Нічай жив, то і якість
біє була псалом наперед. Бу-
вало піде до двора, до машини
та принесе який грейнар. На
сль та на сірку будило баяо. А
тепер не то. Вона одна оста-
лась, і старі і дивацькі дашу-
ди, а тут до всього треба за-
гнати. "От коби то мені та-
кого, "господаря" де роздобу-
ти, то би жилист!" подумала
вона собі терп, почувши сю
бесіду.

— Кумо, а ви що так загла-
дасе, нічо не говорите — неча-

ла одна з сусід.

— Нічого, нічого, кумо —

відповідала Нічайка, — так

над своєю білою христині

промишля, як тут кінці зес-
ти.

— Е! не видали та про цю

думати: біди не перемудрує,

головною стін нам не перебити.

От радше берть хустку; віде-
мо на вечері, же як і пере-

завоювали.

— Ідзіть з Боженськом сами, я

дома лишусь, це ялівек треба

напоїти, — відповіла, а все ли-
ш про щось думає та думає.

— То застанете здорові! — за-
кричала всім три кумоньки на-
раз тай пішли.

— Най Господь провадить! —

відповіла Нічайка тай звернулася
на хату.

— Ах Господнюку святий! —

почала вона до себе говорити,
сидіти в хаті на осоні — коби

то мені так, як Усови, тож-то

би я зажила на цілу гогу, і сто-

дичину яку-такую звабляв, і ху-

ди біди би придала, а та і не-
чудяди приймала, а в неїдію

до церкви як війтих: спідняти

нова шовкова, хустка бродь-

ка, юбка з білого дрибонького

баранця, чоботи нові угітьві-
кі. Ой колодоло-бо в очі, ко-

лодо і Біланичків і Стещиху

всіх! Але щож; як тут "госпо-

дар" роздобути? Ай, Божен-

ку, допоможі! Грошків дві

бу, і дозгодила догнати, бо і

самий мало чим прийшовшю

плотоплати. Га, не поможе,

ли того "домовика", ба да-

треба буде з Усовою поговори-

ти, може він справді має аж

м'я, і вони то йому всьо-
трьох, то одного поivenessи-
та дін. А я і за дурно не хочу

загладу, як треба буде.

Таке балакуча сама з собо-

ю, пішла до комори, відчинила

скриню, витягла звідтам якийсь

невеличкий клупок і чим скоріше

сховала за пазуку. Відтак

зачинила комору і хату і як

можеді пішла до стірюго в село.

Вона й ялівек забула напоїти.

Люди висиналися за вечірні

жмурки і поставали на

цивнтарі купками. Тут вий-
шлося якійсь прикази і розпо-

рядчик зі старостами, там купка

дідач вдеде оговлений розго-

рив про весілля та про інші

дівочі речі, тут знов старші га-
зди вишують з неба, яка буде

погода завтрашньої дінини; все-
ке про своє.

Поволі зачала товпа рідша-
ти, люди стали розходитися,
де кому дорога. Молодіж по-
шла до коршми на музику,
газди в поле подивитися, та
шходили не зробив хат, та чи збі-
жє достигає а дехто таки про-
сто до хати. Старий Вус це з

кількома газдами потягнув до
рогого туди як до коршми.
Старочий газда, від якого по-
чала старий брат церковний,
всім в селі поважний, і

невспушчо працює та за-
попальності прийшов до
добробуту. Завистливі язик
зараз пустили по селу ні-
сенітницю, що старий Вус
бачив прийшов до багача,
бо він має "господаря-домови-
ка". Си байка байка, вийшла
до влодобі бабам і заски
перейшла через кілька гуд,
яке чути було, що деякі від-
плотоплати. Га, не поможе,
ли того "домовика", ба да-

треба буде з Усовою поговори-

ти, може він справді має аж

м'я, і вони то йому всьо-
трьох, то одного поivenessи-
та дін

3 УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ.

МІНЕАПОЛІС, МІНН.

Що стається з євгеною колядою на Різдну Школу.

Завдаючись, що цього року коляда на Різдну Школу в старій країні вийде надзвичайно удачно, бо приготування до коляди в Мінеаполісі робилися майже місяць перед Різдвом. Під приготуваннями треба розуміти переговори в тому напрямі, щоби так гуманізувати, як Рідна Школа всі три групи, себто: гр.-кат.-Українці, більшовики-Українці, та православні-Українці пішли спільно хата від хати в Мінеаполіс, Ст. Поз і околиці та колядували на Різдний Край.

Переговори в справі спільної коляди між „Об'єднанням Комітетів України“, в склад якого входять всі три групи. З верховодів т. зв. Комітетів „Об'єднання“ українців на засіданнях бажаної спільної коляди бракувало лише двох Клодичицького, який в грудні перебував в Шигаю.

Кінцеві кінці на який тиждень перед святами розкинуто листочки, що цього року спільна коляда. Отець Велигорський в грек.-кат. церкві а о. Запаринюк в українській парохії, в неділю перед Різдвом торжественно оголосили всьому міру, що коляда спільна. Кожний свідомий і чесно думаючий українців, після якого висше згаданого, має право думати, що Українці м. Мінеаполіс приходить до голови по розум і не пустити фразам, але ділами зачмувати громадську роботу.

Нараз виявилось в своїй нагоді „пустомовство“ в справі поміч краєви. В останню мить греко-католиків а о. Велигорський на чолі та більшовиків з речником тов. Лисин заявляли, що групи, котрі вони репрезентують, не годяться на спільну коляду. Після думки гр.-кат.-Українців, найкраще колядувати окремо поміж Рідною Краєм! — то буде більша користь“ розбилися спільна коляда.

Більшовики не погоджувалися, що цього року спільна коляда. Е, але що ви влаштуєте за оркестр маєте? — Е, є, в будинок не знаєте, до чого я говорю!

— Ет, говорите просто, бо я не маю часу гайтисі — воркуну Вас та вже гнівно. — Свате, свате, правда, що ви маєте? — Та що маю? — Та того? — Якого? — Та „господара-домовника“... — То й що з того, що маю, — промовив Вас, усміхнувшись.

Він здогадався, до чого се вже йде. Нічого іншого, як щось із сеї спільної про нього, що то вже по цілому слухає. — Та я, свате, чула, що ти як трох їх маєє... — Ну та трох, один старий, той вже не дужає; другий кривенький на одну ногу, той хати пильнує, а третій молодий, ой той же добре знаєв!

— То-ж то я хотів вас просити, Семку, чи не продали би мені одного, я добре заплачу. — Бо ви відите, все і гадіш, ста догнати, ну і все як кажу, добре ведеся, Бодіє се, що кривенького. А щоби ви, свате, хотили за нього? — О, то дорожче може долати, але від лянтятихось доярів не спуну.

— Говорить здорові а за деситку ласте? — Ні, не дам, кумо, Біг-ме, велике слово, що не дам. — Ну, а кде-ж останнє слово ваше? — Давати доярів; хоч, бабо, бері, або ні, — крикнув Вас, а вже не міг здержатися від сміху.

Малик, та пояснив цілі віча і зарядив вибір президії. Председателем вибрано гр. І. Мадика, а секретарями гр. Івана Гринчука і гр. Андрія Палашука.

Председатель покликав до слова гр. Ніколу Лемкиа. Він говорив, що ми приїхали сюди й не думали так добого бути в Америці. Майже кожний українців думав заробити кількасот доларів і вертати до рідного краю. Та обставини заставили нас остатись, в Америці це на довгий час, а багатьох з нас раз на завжди. Ці обставини і заставили нас організувати Т-во Рідну Хату. В протязі трох літ ми успішні організували Т-во Рідну Хату, яке закупило український Народний Дім в Брукліні. В Народнім Домі ми можемо провадити своє національне і політичне життя. Тут ми можемо боронити свою ідею. Тільки той народ, що обстоює свою ідею, має повагу у других народів. Лишили правдою й спільною волею поборомо засідки. Цей дім се для нас усіх. Не для одних! Це й інші і такі люди, котрі не вірять, що в Брукліні може удержатись український Народний Дім. Але ми повинні й переконати і доказати ділом. Хай живе український Народний Дім в Брукліні!

Председатель удині слова гр. Михайло Кізнєвичев. Кізнєвич почав свою промову згадкою про старий край, що брати стогнуть в ворожих каїнах! Та не зважаючи на ворожий гніт, український народ буде українським доми, свої читальні та організації. Це є форти просвіти, які розбійють колись польську шляхту, та півуть кайдани. Таку роботу роблять і бруклінські українці, поставивши український Народний Дім. До започаткування діла треба доложити багато праці, щоби могли розвивати як слід в сії інституції українську культуру. При єдиності буде сила а при силі буде діло. — доповідає. — український наріз у відношенню до просвіти оставсь позаду від деяких других народів. Першим лікарем до вигонення цього боляка є організація в своїм ріднім домі. Започаткована Т-вом Рідна Хата діло збільшувати нагоду до освіти.

Председатель покликав до слова гр. Григорій Рідна Хата, який в короткій промові згадав присутніх, які виступили до Товариства Рідна Хата. Най всі знають, що Народний Дім в Брукліні отворений для всього українського загалу в Брукліні. Не слід розбавити народної праці, а слід всім разом брати до праці! Хай зникнуть всі підозріння! Комітет Т-ва Рідна Хата працює щиро, дайте йому довіря і на будуче! Хай панує серед нашого народу єдиність у відношенню до українського Народного Дому!

Сим вичерпалися ліста бесідників, а председатель, віднісши до публіки, чи хто не зачекає задрати саручу. Зголосився до І. Кравчука і заверну увагу зібраним, що Бруклінці при своїм Домі не мають організованости. Колиб такі були, японці стали важною підпорою Дому.

На закінч бесідників та председателя зголосилося до Т-ва Рідна Хата десять нових членів. Колекта принесла \$47.05. На фонд залізний зложено \$75.00. Декларовано \$125.00.

Председатель покликав публіку та зарядив закінчити півесіє „Ми Гайдамаки“, почим вичислюючи розійшлись з надією на кращі успіхи українського Народного Дому в Брукліні.

Іван Гринчук, секр. віча.

Андрій Палашук, секр. віча.

В КОЖДІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИННА НАХОДИТИСЯ ЧАСОПИС „СВОБОДА“.

ВІСЬ В СПРАВІ НАРОДНОГО ДОМУ.

Старанням Тов-ва Рідна Хата в Брукліні відбулось дня 6. лютого 1927. р. в українській Народній Домі українське масове віче. Тема віча була „Український Народний Дім в Брукліні і наше відношення до него“.

На отворення віча виступив член вічевого комітету гр. І.

Видити Нічайча, що нічого не вліє, торгуючись, чим скорше хустину з паху, вичислила дванадцять доларів тай покляла перед Вусом. Вус ковав гроші і збиралася до відходу.

— А коли-ж мені прийти по него? — почала Нічайча.

— Коли воля ваша: хой завтра, хой коли, мені все одно.

За сим словом і розсталися. Нічайча стріпю пінгала доми, вдоволенна, що вже стане багатію, а Вус нікому ні чинчик, лиш губи закусє. І сміху.

— Почекай, подумав лиш собі, — навчу я дурну бабу розуму!

Другої днини, ще добре й не свідало, Нічайча вже в Вусу на дивити з роботою в руці. Саме що вийшов Вус зі стоїдою, де вчора він був спати, а баба тата до нього:

— Ну, свате Семку, давайте, лиш перенесу, доки люди це не дуже вештаються по селу.

— Що хочете від мене, старе, це не вивис, не перепрештеся, а вона вже чоловічовий діє на очі. А і так ніхт німа жоду, бо „він“ сміє слабій, — каже бодіє сердито Вус, а ту смієх не дає йому говорити; — приходить завтра!

І так хаділа Нічайча більш тижня днів в десь за домови, тим, а Вус завісиди збував її тим, що „моя“, „він“ — це слабий. Навпослід вона вже позача побовувати, що то з того буде, чи Вус звичиню не закине собі і неї, тай може і „домовина“ не дасть і грошей не ваше?

Дванадцять доларів; хоч, бабо, бері, або ні, — крикнув Вус, а вже не міг здержатися від сміху.

Видити Нічайча, що нічого не вліє, торгуючись, чим скорше хустину з паху, вичислила дванадцять доларів тай покляла перед Вусом. Вус ковав гроші і збиралася до відходу.

— А коли-ж мені прийти по него? — почала Нічайча.

Малик, та пояснив цілі віча і зарядив вибір президії. Председателем вибрано гр. І. Мадика, а секретарями гр. Івана Гринчука і гр. Андрія Палашука.

Председатель покликав до слова гр. Ніколу Лемкиа. Він говорив, що ми приїхали сюди й не думали так добого бути в Америці. Майже кожний українців думав заробити кількасот доларів і вертати до рідного краю. Та обставини заставили нас остатись, в Америці це на довгий час, а багатьох з нас раз на завжди. Ці обставини і заставили нас організувати Т-во Рідну Хату. В протязі трох літ ми успішні організували Т-во Рідну Хату, яке закупило український Народний Дім в Брукліні. В Народнім Домі ми можемо провадити своє національне і політичне життя. Тут ми можемо боронити свою ідею. Тільки той народ, що обстоює свою ідею, має повагу у других народів. Лишили правдою й спільною волею поборомо засідки. Цей дім се для нас усіх. Не для одних! Це й інші і такі люди, котрі не вірять, що в Брукліні може удержатись український Народний Дім. Але ми повинні й переконати і доказати ділом. Хай живе український Народний Дім в Брукліні!

Председатель удині слова гр. Михайло Кізнєвичев. Кізнєвич почав свою промову згадкою про старий край, що брати стогнуть в ворожих каїнах! Та не зважаючи на ворожий гніт, український народ буде українським доми, свої читальні та організації. Це є форти просвіти, які розбійють колись польську шляхту, та півуть кайдани. Таку роботу роблять і бруклінські українці, поставивши український Народний Дім. До започаткування діла треба доложити багато праці, щоби могли розвивати як слід в сії інституції українську культуру. При єдиності буде сила а при силі буде діло. — доповідає. — український наріз у відношенню до просвіти оставсь позаду від деяких других народів. Першим лікарем до вигонення цього боляка є організація в своїм ріднім домі. Започаткована Т-вом Рідна Хата діло збільшувати нагоду до освіти.

Председатель покликав публіку та зарядив закінчити півесіє „Ми Гайдамаки“, почим вичислюючи розійшлись з надією на кращі успіхи українського Народного Дому в Брукліні.

Іван Гринчук, секр. віча.

Андрій Палашук, секр. віча.

В КОЖДІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИННА НАХОДИТИСЯ ЧАСОПИС „СВОБОДА“.

ВІСЬ В СПРАВІ НАРОДНОГО ДОМУ.

Старанням Тов-ва Рідна Хата в Брукліні відбулось дня 6. лютого 1927. р. в українській Народній Домі українське масове віче. Тема віча була „Український Народний Дім в Брукліні і наше відношення до него“.

На отворення віча виступив член вічевого комітету гр. І.

Видити Нічайча, що нічого не вліє, торгуючись, чим скорше хустину з паху, вичислила дванадцять доларів тай покляла перед Вусом. Вус ковав гроші і збиралася до відходу.

— А коли-ж мені прийти по него? — почала Нічайча.

— Коли воля ваша: хой завтра, хой коли, мені все одно.

За сим словом і розсталися. Нічайча стріпю пінгала доми, вдоволенна, що вже стане багатію, а Вус нікому ні чинчик, лиш губи закусє. І сміху.

— Почекай, подумав лиш собі, — навчу я дурну бабу розуму!

Другої днини, ще добре й не свідало, Нічайча вже в Вусу на дивити з роботою в руці. Саме що вийшов Вус зі стоїдою, де вчора він був спати, а баба тата до нього:

— Ну, свате Семку, давайте, лиш перенесу, доки люди це не дуже вештаються по селу.

— Що хочете від мене, старе, це не вивис, не перепрештеся, а вона вже чоловічовий діє на очі. А і так ніхт німа жоду, бо „він“ сміє слабій, — каже бодіє сердито Вус, а ту смієх не дає йому говорити; — приходить завтра!

І так хаділа Нічайча більш тижня днів в десь за домови, тим, а Вус завісиди збував її тим, що „моя“, „він“ — це слабий. Навпослід вона вже позача побовувати, що то з того буде, чи Вус звичиню не закине собі і неї, тай може і „домовина“ не дасть і грошей не ваше?

Дванадцять доларів; хоч, бабо, бері, або ні, — крикнув Вус, а вже не міг здержатися від сміху.

Видити Нічайча, що нічого не вліє, торгуючись, чим скорше хустину з паху, вичислила дванадцять доларів тай покляла перед Вусом. Вус ковав гроші і збиралася до відходу.

— А коли-ж мені прийти по него? — почала Нічайча.

— Коли воля ваша: хой завтра, хой коли, мені все одно.

За сим словом і розсталися. Нічайча стріпю пінгала доми, вдоволенна, що вже стане багатію, а Вус нікому ні чинчик, лиш губи закусє. І сміху.

— Почекай, подумав лиш собі, — навчу я дурну бабу розуму!

Другої днини, ще добре й не свідало, Нічайча вже в Вусу на дивити з роботою в руці. Саме що вийшов Вус зі стоїдою, де вчора він був спати, а баба тата до нього:

— Ну, свате Семку, давайте, лиш перенесу, доки люди це не дуже вештаються по селу.

— Що хочете від мене, старе, це не вивис, не перепрештеся, а вона вже чоловічовий діє на очі. А і так ніхт німа жоду, бо „він“ сміє слабій, — каже бодіє сердито Вус, а ту смієх не дає йому говорити; — приходить завтра!

І так хаділа Нічайча більш тижня днів в десь за домови, тим, а Вус завісиди збував її тим, що „моя“, „він“ — це слабий. Навпослід вона вже позача побовувати, що то з того буде, чи Вус звичиню не закине собі і неї, тай може і „домовина“ не дасть і грошей не ваше?

Дванадцять доларів; хоч, бабо, бері, або ні, — крикнув Вус, а вже не міг здержатися від сміху.

Малик, та пояснив цілі віча і зарядив вибір президії. Председателем вибрано гр. І. Мадика, а секретарями гр. Івана Гринчука і гр. Андрія Палашука.

Председатель покликав до слова гр. Ніколу Лемкиа. Він говорив, що ми приїхали сюди й не думали так добого бути в Америці. Майже кожний українців думав заробити кількасот доларів і вертати до рідного краю. Та обставини заставили нас остатись, в Америці це на довгий час, а багатьох з нас раз на завжди. Ці обставини і заставили нас організувати Т-во Рідну Хату. В протязі трох літ ми успішні організували Т-во Рідну Хату, яке закупило український Народний Дім в Брукліні. В Народнім Домі ми можемо провадити своє національне і політичне життя. Тут ми можемо боронити свою ідею. Тільки той народ, що обстоює свою ідею, має повагу у других народів. Лишили правдою й спільною волею поборомо засідки. Цей дім се для нас усіх. Не для одних! Це й інші і такі люди, котрі не вірять, що в Брукліні може удержатись український Народний Дім. Але ми повинні й переконати і доказати ділом. Хай живе український Народний Дім в Брукліні!

Председатель удині слова гр. Михайло Кізнєвичев. Кізнєвич почав свою промову згадкою про старий край, що брати стогнуть в ворожих каїнах! Та не зважаючи на ворожий гніт, український народ буде українським доми, свої читальні та організації. Це є форти просвіти, які розбійють колись польську шляхту, та півуть кайдани. Таку роботу роблять і бруклінські українці, поставивши український Народний Дім. До започаткування діла треба доложити багато праці, щоби могли розвивати як слід в сії інституції українську культуру. При єдиності буде сила а при силі буде діло. — доповідає. — український наріз у відношенню до просвіти оставсь позаду від деяких других народів. Першим лікарем до вигонення цього боляка є організація в своїм ріднім домі. Започаткована Т-вом Рідна Хата діло збільшувати нагоду до освіти.

Председатель покликав публіку та зарядив закінчити півесіє „Ми Гайдамаки“, почим вичислюючи розійшлись з надією на кращі успіхи українського Народного Дому в Брукліні.

Іван Гринчук, секр. віча.

Андрій Палашук, секр. віча.

В КОЖДІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИННА НАХОДИТИСЯ ЧАСОПИС „СВОБОДА“.

ВІСЬ В СПРАВІ НАРОДНОГО ДОМУ.

Старанням Тов-ва Рідна Хата в Брукліні відбулось дня 6. лютого 1927. р. в українській Народній Домі українське масове віче. Тема віча була „Український Народний Дім в Брукліні і наше відношення до него“.

На отворення віча виступив член вічевого комітету гр. І.

Видити Нічайча, що нічого не вліє, торгуючись, чим скорше хустину з паху, вичислила дванадцять доларів тай покляла перед Вусом. Вус ковав гроші і збиралася до відходу.

— А коли-ж мені прийти по него? — почала Нічайча.

— Коли воля ваша: хой завтра, хой коли, мені все одно.

За сим словом і розсталися. Нічайча стріпю пінгала доми, вдоволенна, що вже стане багатію, а Вус нікому ні чинчик, лиш губи закусє. І сміху.

— Почекай, подумав лиш собі, — навчу я дурну бабу розуму!

Другої днини, ще добре й не свідало, Нічайча вже в Вусу на дивити з роботою в руці. Саме що вийшов Вус зі стоїдою, де вчора він був спати, а баба тата до нього:

— Ну, свате Семку, давайте, лиш перенесу, доки люди це не дуже вештаються по селу.

— Що хочете від мене, старе, це не вивис, не перепрештеся, а вона вже чоловічовий діє на очі. А і так ніхт німа жоду, бо „він“ сміє слабій, — каже бодіє сердито Вус, а ту смієх не дає йому говорити; — приходить завтра!

І так хаділа Нічайча більш тижня днів в десь за домови, тим, а Вус завісиди збував її тим, що „моя“, „він“ — це слабий. Навпослід вона вже позача побовувати, що то з того буде, чи Вус звичиню не закине собі і неї, тай може і „домовина“ не дасть і грошей не ваше?

Дванадцять доларів; хоч, бабо, бері, або ні, — крикнув Вус, а вже не міг здержатися від сміху.

Видити Нічайча, що нічого не вліє, торгуючись, чим скорше хустину з паху, вичислила дванадцять доларів тай покляла перед Вусом. Вус ковав гроші і збиралася до відходу.

— А коли-ж мені прийти по него? — почала Нічайча.

— Коли воля ваша: хой завтра, хой коли, мені все одно.

За сим словом і розсталися. Нічайча стріпю пінгала доми, вдоволенна, що вже стане багатію, а Вус нікому ні чинчик, лиш губи закусє. І сміху.

— Почекай, подумав лиш собі, — навчу я дурну бабу розуму!

Другої днини, ще добре й не свідало, Нічайча вже в Вусу на дивити з роботою в руці. Саме що вийшов Вус зі стоїдою, де вчора він був спати, а баба тата до нього:

— Ну, свате Семку, давайте, лиш перенесу, доки люди це не дуже вештаються по селу.

— Що хочете від мене, старе, це не вивис, не перепрештеся, а вона вже чоловічовий діє на очі. А і так ніхт німа жоду, бо „він“ сміє слабій, — каже бодіє сердито Вус, а ту смієх не дає йому говорити; — приходить завтра!

І так хаділа Нічайча більш тижня днів в десь за домови, тим, а Вус завісиди збував її тим, що „моя“, „він“ — це слабий. Навпослід вона вже позача побовувати, що то з того буде, чи Вус звичиню не закине собі і неї, тай може і „домовина“ не дасть і грошей не ваше?

Дванадцять доларів; хоч, бабо, бері, або ні, — крикнув Вус, а вже не міг здержатися від сміху.

Малик, та пояснив цілі віча і зарядив вибір президії. Председателем вибрано гр. І. Мадика, а секретарями гр. Івана Гринчука і гр. Андрія Палашука.

Председатель покликав до слова гр. Ніколу Лемкиа. Він говорив, що ми приїхали сюди й не думали так добого бути в Америці. Майже кожний українців думав заробити кількасот доларів і вертати до рідного краю. Та обставини заставили нас остатись, в Америці це на довгий час, а багатьох з нас раз на завжди. Ці обставини і заставили нас організувати Т-во Рідну Хату. В протязі трох літ ми успішні організували Т-во Рідну Хату, яке закупило український Народний Дім в Брукліні. В Народнім Домі ми можемо провадити своє національне і політичне життя. Тут ми можемо боронити свою ідею. Тільки той народ, що обстоює свою ідею, має повагу у других народів. Лишили правдою й спільною волею поборомо засідки. Цей дім се для нас усіх. Не для одних! Це й інші і такі люди, котрі не вірять, що в Брукліні може удержатись український Народний Дім. Але ми повинні й переконати і доказати ділом. Хай живе український Народний Дім в Брукліні!

Председатель удині слова гр. Михайло Кізнєвичев. Кізнєвич почав свою промову згадкою про старий край, що брати стогнуть в ворожих каїнах! Та не зважаючи на ворожий гніт, український народ буде українським доми, свої читальні та організації. Це є форти просвіти, які розбійють колись польську шляхту, та півуть кайдани. Таку роботу роблять і бруклінські українці, поставивши український Народний Дім. До започаткування діла треба доложити багато праці, щоби могли розвивати як слід в сії інституції українську культуру. При єдиності буде сила а при силі буде діло. — доповідає. — український наріз у відношенню до просвіти оставсь позаду від деяких других народів. Першим лікарем до вигонення цього боляка є організація в своїм ріднім домі. Започаткована Т-вом Рідна Хата діло збільшувати нагоду до освіти.

Председатель покликав публіку та зарядив закінчити півесіє „Ми Гайдамаки“, почим вичислюючи розійшлись з надією на кращі успіхи українського Народного Дому в Брукліні.

Іван Гринчук, секр. віча.

Андрій Палашук, секр. віча.

В КОЖДІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИННА НАХОДИТИСЯ ЧАСОПИС „СВОБОДА“.

ВІСЬ В СПРАВІ НАРОДНОГО ДОМУ.

Старанням Тов-ва Рідна Хата в Брукліні відбулось дня 6. лютого 1927. р. в українській Народній Домі українське масове віче. Тема віча була „Український Народний Дім в Брукліні і наше відношення до него“.

На отворення віча виступив член вічевого комітету гр. І.

Видити Нічайча, що нічого не вліє, торгуючись, чим скорше хустину з паху, вичислила дванадцять доларів тай покляла перед Вусом. Вус ковав гроші і збиралася до відходу.

— А коли-ж мені прийти по него? — почала Нічайча.

— Коли воля ваша: хой завтра, хой коли, мені все одно.

За сим словом і розсталися. Нічайча стріпю пінгала доми, вдоволенна, що вже стане багатію, а Вус нікому ні чинчик, лиш губи закусє. І сміху.

— Почекай, подумав лиш собі, — навчу я дурну бабу розуму!

Другої днини, ще добре й не свідало, Нічайча вже в Вусу на дивити з роботою в руці. Саме що вийшов Вус зі стоїдою, де вчора він був спати, а баба тата до нього:

— Ну, свате Семку, давайте, лиш перенесу, доки люди це не дуже вештаються по селу.

— Що хочете від мене, старе, це не вивис, не перепрештеся, а вона вже чоловічовий діє на оч

